

LBRIS

We know
books

KATEE ROBERT

ZEUL SECRETELOR

SERIA PĂCATELE ZEILOR #4

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

1
CASSANDRA

Urăsc petrecerile, Olimpul și politica... nu neapărat în ordinea aceasta.

Pot să evit două din trei în zilele bune, dar astăzi nu se preconizează a fi o zi bună. Totul a început de dimineață, când mi-am vărsat cafeaua pe cămașa lui Apollo. O greșeală de începător, care mi-ar fi adus concedierea dacă șeful meu era oricine altcineva în afară de *Apollo*. Dar el mi-a zâmbit, m-a asigurat că a fost vina lui, deși fusese în mod clar a mea, și s-a schimbat în costumul de rezervă pe care îl ține în birou.

Ar fi trebuit să urle la mine.

Lucrez de cinci ani pentru omul acesta și tot îmi este teamă că, într-o zi, o să-și schimbe atitudinea. Nu este în niciun caz perfect – la urma urmei, face parte din cei Treisprezece care conduc Olimpul și nu există niciun sfânt printre ei –, dar este cel mai bun dintre toți. Nu a abuzat niciodată de puterea pe care o are asupra mea, nu a folosit niciodată poziția de șef ca pe o scuză pentru a fi un tiran meschin, nici măcar nu a ridicat vreodată tonul la mine, oricât de rău am mai dat-o în bară din când în când.

Mă scoate din minți.

Îmi dau părul pe spate, urând faptul că simt sudoarea prelingându-mi-se pe spate, în timp ce urc ultimele trepte. S-a întâmplat ceva cu liftul din Turnul Dodona și, din motive care mi se par cel puțin suspecte, nu mai merge decât până la jumătatea clădirii. Mă uit urât la dosarul pe care îl țin în mână. *Ar fi trebuit* să las lucrurile așa, în momentul când mi-am dat seama că Apollo l-a uitat în graba lui de a ieși pe ușă, ca să ajungă la întâlnirea cu Zeus. Este adult și perfect capabil să înfrunte consecințele.

Dar... nu a urlat la mine.

Nimeni dintre cei care mă cunosc nu ar spune că sunt vreo sentimentală – mai degrabă o scorpie insensibilă –, așa că nu am niciun motiv pentru care să iau un taxi până în centrul orașului de sus, să merg cu liftul până la jumătatea clădirii și apoi să continui să urc restul de treizeci de etaje pe jos.

Mai ales pe tocuri de cincisprezece centimetri.

Este ceva în neregulă cu mine. Cu siguranță. Poate am febră.

Îmi duc mâna la frunte și mă simt chiar și mai proastă, fiindcă *bineînțeles* că sunt supraîncălzită. Tocmai am făcut mai mult sport decât aș fi vrut vreodată, în afara cazului în care ar trebui să fug ca să-mi salvez viața. Chiar și atunci, mai întâi m-aș lupta, abia după aceea aș lua-o la fugă.

Mă înjur singură a mia oară, în timp ce împing ușa de la casa scării și ies în holul unde se află biroul lui Zeus. Apoi îmi văd reflexia în oglinda uriașă de lângă lift.

– Vai, nu.

Mi s-a pleoștit părul roșu și am *pete de transpirație* întunecate sub sâni – ceea ce înseamnă că am una la fel și pe spinare. Practic, curge apa șiroaie din mine.

Fără să mă gândesc, îmi tamponez fruntea cu mâneca de la cămașă și regret imediat, în clipa când văd o urmă de fond de ten pe ea. Probabil că deja mi se scurge machi-ajul de pe față. Parcă m-ar fi prins o furtună pe drum, doar că nu e ploaie, e transpirație, iar pe lângă toate astea, fața mea are culoarea unei roșii.

— Dă-o naibii! N-are neapărat nevoie de dosar.

Mă întorc spre lift..., dar îmi aduc aminte că, dacă vreau să fug de aici, trebuie să mă întorc pe scări cinci-sprezece etaje. Îmi tremură coapsele doar gândindu-mă la asta. Sau poate că îmi tremură de la cât am urcat.

Oare se consideră accident de muncă dacă mă rostogolesc pe scări îndeplinind o sarcină pe care, teoretic, nu eram obligată să o fac? Probabil că Apollo ar găsi o cale să se învinovățească singur și să-mi plătească facturile medicale, dar dacă mă rănesc înseamnă că nu mai încasez salariul, iar dacă nu încasez salariul, sora mea mai mică nu va avea banii necesari să-și cumpere manuale sau rechizite sau alte porcării de care are nevoie la universitate. Nu pot să risc să mă rănesc, chiar dacă asta presupune că o să fiu umilită foarte curând.

— Cassandra?

Mă blestem singură din nou și îmi întorc fața spre frumoasa femeie albă care se îndreaptă spre mine pe hol. O cheamă Ares acum, dar înainte se numea Elena Kasios. N-aș spune că suntem prietene, dar am fost la unele dintre petrecerile pe care le organiza înainte să devină membră a celor Treisprezece. Întotdeauna mă simțeam de parcă urmăream animalele de la grădina zoologică, atunci când mă lipeam de un zid și vedeam oamenii puternici din familiile moștenitoare ale Olimpului înțepându-se și rățoindu-se unii la alții. Am aflat multe stând mereu în umbră, aproape suficient cât să ne protejez pe mine și pe sora mea de lupii care ne dau târcoale.

Dar Elena nu e chiar așa de rea, sinceră să fiu. Nu e niciodată crudă, dacă poate să obțină mai multe prin bunătațe, și și-a construit o fațadă sclipitoare care îi face pe toți să creadă că e bleagă, dar eu am interpretat-o mereu ca pe un avertisment de a nu mă apropia prea mult. Nimăni nu navighează pe apele înșelătoare ale politicii atât de iscusit ca ea dacă nu este mai inteligent decât majoritatea persoanelor din încăpăre.

Dar asta era înainte să devină Ares. Acum, nu pot să cred nicio informație atunci când vine vorba despre ea. Nu suntem la același nivel – două femei din familii moștenitoare, dar a mea a căzut în dizgrație, iar a ei conduce Olimpul.

Ea este, firește, una dintre ei acum, în timp ce eu sunt tot eu.

– Elena. Sau, mai degrabă, Ares, spun eu, încercând să-mi păstrez tonul neutru, dar tot îi rostesc numele prea tăios. Ce faci aici?

– Mă întâlnesc cu dragul meu frate, îmi răspunde, ridicând din umeri.

E zveltă, la fel cum era mama sa, dar îi văd clar mușchii bine definiți ai brațelor dezgolite de rochia neagră, croită drept. Pare serioasă, profesionistă și de neatins, iar părul șaten deschis îi este coafat perfect.

Mă simt dizgrațioasă pe lângă ea. Nu mi-am mai dorit un corp subțire de peste un deceniu – îmi iubesc rotunjimile ca o sfidare la adresa tuturor celor care se comportă de parcă ar trebui să facă parte din imaginea mea din *trecut* –, dar este greu să nu mă compar cu ea când stăm atât de aproape una de alta.

Îmi zdrobesc fără milă impulsul de a mă mișca, de a mă ascunde. Nu am cum să-mi ascund înfățișarea dezmațată, iar dacă încerc, o să se vadă cât de incomod

mă simt. Ridic bărbia și încerc să-mi recompun, în schimb, expresia feței.

— Am înțeles.

— E Apollo în biroul lui acum, spune ea, uitându-se lung la mine. Nu cred că știa că vii, altfel te-ar fi așteptat.

N-am cum să mai scap din asta. Sunt aici. Mai bine duc totul până la capăt. Țin dosarul între noi ca pe un scut.

— A uitat asta.

— Ah, spune, uitându-se la holul din spatele ei. Te conduc până acolo.

— Chiar nu e nevoie.

— Ba chiar e nevoie, replică, răsucindu-se pe călcâie și întorcându-se în aceeași direcție ca mine. Situația e cam tulbure acum, așa că s-a întărit securitatea. Sinceră să fiu, nici nu știu cum ai ajuns până aici. Oamenii mei ar fi trebuit să închidă etajele superioare.

Astfel se explică „avaria” liftului și de ce tipul de la parter se purtase ca un ticălos.

— Sunt convingătoare, îi răspund, ridicând dintr-un umăr.

— Mai degrabă înfricoșătoare, râde atât de vesel, încât mi se strânge pieptul de invidie.

Nu vreau ce are Ares – titlul, puterea, responsabilitatea –, dar sigur este frumos să fii atât de încrezător în felul cum te miști prin lume, convins că aceasta se va așterne la picioarele voinței tale impresionante.

Nu sunt așa de naivă încât să cred că totul i se oferă pe tavă la fel de ușor precum pare, dar eu a trebuit să trag cu dinții și cu ghearele ca să obțin orice, în ultimul deceniu al vieții mele. Oamenii se uită la mine și nu le trece automat prin cap că aș fi nevinovată. Sunt mânjită

cu aceeași rușine ca și părinții mei, chiar dacă nu merit asta.

Nu că ar conta. Mă doare în fund ce cred înfumații ăștia despre mine.

Inclusiv Ares.

— Oamenii tăi sunt instruiți special, mă rățoiesc. Dacă nu se descurcă cu mine, se pare că e problema *ta*, nu a mea.

— Absolut, consimte ea al naibii de ușor. Apropo, te mai bate la cap Orfeu?

Mă încrunt când o aud că menționează numele fratelui lui Apollo. Ce treabă are Orfeu cu asta? Facem câțiva pași până ce îmi dau seama. Vorbește despre petrecerea aceea unde s-a comportat ca un imbecil arogant, dar au trecut luni bune de atunci. Sincer, mă mir că și-a amintit.

— Mă descurc eu cu Orfeu.

Poate că este mai mare decât mine, dar este fragil. Aș putea să-l distrug fără să ridic un deget.

— Dacă ești sigură... Știu că e un subiect sensibil, fiindcă e fratele mai mic al lui Apollo.

Pufnesc pe nas. Nu mă pot abține.

— Apollo s-a cam spălat pe mâini de Orfeu.

Cât se poate spăla Apollo pe mâini de cineva din familia lui. Asta înseamnă că a încetat să mai repare greșelile lui Orfeu și nu-i mai dă bani. La modul în care își răsfată mama lor plodul răzgâiat, n-ar fi funcționat nicio dată dacă Apollo nu ar fi fost... ei bine, Apollo.

— Când o să-și revină, poate să joace rolul fiului risipitor și să obțină toată atenția de care este privat acum. Are lucruri mai importante de rezolvat decât să alerge după o femeie care nu-l vrea.

— Dacă asta se schimbă vreodată, să nu eziți să mă suni.

— Sigur, o mint eu.

Știi că nu trebuie să am încredere în nimeni din orașul acesta blestemat. Dacă se împute treaba, Ares o să-și vadă de propriile interese înainte să ajute pe altcineva. Dacă aș crede altceva, ar fi ca și cum m-aș aștepta ca unui pește să-i crească aripi și să-și ia zborul.

— Așa o să fac.

— Nu, nu o vei face, zâmbește Ares. Dar oferta rămâne valabilă. Am ajuns.

Se oprește în fața unei uși mari, întunecate, unde se află o tăbliță aurie pe care stă scris numele lui Zeus. Actualul Zeus este fratele lui Ares. Ultimul era tatăl ei. Aș prefera să-mi tai o mână decât să am de-a face cu oricare dintre bărbații care au deținut acest titlu în timpul vieții mele, dar iată-mă aici. Este prea târziu să mai dau înapoi.

Mă străduiesc să nu-mi țin respirația – mai ales că Ares se uită la mine – și bat la ușă.

Apollo este cel care deschide ușa și sunt în gardă, instinctiv, din cu totul alt motiv.

Urăsc să mă uit la Apollo. Este al dracului de perfect, un produs al tatălui său suedez și al mamei lui coreene, care a fost fotomodel. Este înalt, are umerii lați, părul negru tuns perfect și ochii întunecați și blânzi. Ultima parte mă lovește întotdeauna ca un pumn în piept.

Ar fi trebuit să-mi dau demisia acum multă vreme.

Ca asistentă executivă, sunt implicată într-o rețea de informații care se întinde peste tot Olimpul și dincolo de el. Eu sunt cea care alcătuiește rapoartele din diverse surse și trag propriile concluzii, înainte să i le trimit lui